

VAN STOLKPARK KOERIER

nieuwsblad voor de bewoners van het Van Stolkpark en de Scheveningse Bosjes

Water van alle kanten

Klimaatverandering

Wat kunnen we zelf doen tegen de gevolgen?

Lees er meer over op pagina 4.

Meer in dit nummer

Groen	5
Kort nieuws en oproep redactielid	6
Oom Harry	7
Terug uit Tanzania	10
Buurtfeest 2017	11
Starbucks internationale koffie	12
Plannen	13
Bouwen & breken	14
Paddestoelen in het bosje	15

jaargang 37

nr. 108

december 2017

Elkaar kennen, elkaar helpen

Chauffeurs gezocht

Bus- en rolstoelvervoer

Voor de dienst Bus- en rolstoelvervoer van Welzijn Scheveningen wordt gezocht naar vrijwilligers voor de functie van

Chauffeur en/of begeleider

Bent u geïnteresseerd, dan kunt u bellen naar

(070) 217 20 55.

Bereikbaar op werkdagen van 8.00 tot 15.00 uur.

Of u kunt een e-mail sturen naar

rob.steegers@welzijnscheveningen.nl.

*"De enorme dankbaarheid van de mensen,
daar doen de chauffeurs en begeleiders het voor.
Dat is ónbeschrijflijk!"*

Colofon

De Van Stolkparkkoerier is een uitgave van Wijkvereniging Van Stolkpark.

Overnemen uit de inhoud van de Van Stolkparkkoerier alleen met toestemming van de redactie en met bronvermelding.

© auteursrecht Wijkvereniging Van Stolkpark

redactie: Andrea van Amerongen,
Jacoba den Drijver-van Rijckevorsel,
Joyce Fredriksz, Pieter van Tuyl en
Hans Wassenaar

aan dit nummer werkten mee:

Paola Crone, Anna den Drijver,
Jacoba den Drijver-van Rijckevorsel,
Els Fischer, Petra Frankfort, Cor Gout,
Caroline de Jong-Boon, Gert Muller,
Jonas en Mayke Rosenstok, Joost Schook
en Hans Wassenaar

foto omslag: Belvédèreduin,

Caroline de Jong-Boon

vormgeving: Eveline van den Broek,
Noest ontwerp

productie: DrukwerkMAX

oplage: 500

verspreiding: Adriaan en Dieuwke Ledeboer

Kopij

Kopijsluiting Koerier 109: 1 mei 2018.

Graag inleveren per e-mail op

info@vanstolkpark.nl

Advertenties

Informatie over de mogelijkheden en

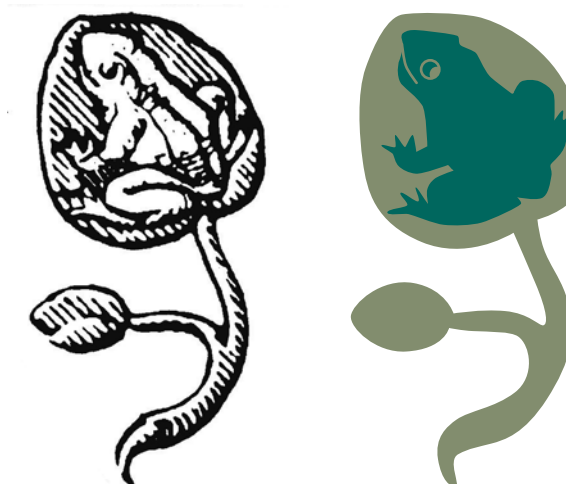
tarieven: info@vanstolkpark.nl

Tussentijds nieuws

De Koerier komt twee keer per jaar uit. Wie in de tussentijd op de hoogte gehouden wil worden over nieuws uit de wijk, kan zijn/haar e-mailadres opgeven via info@vanstolkpark.nl. U krijgt dan berichten per e-mail.

Van de redactie

Voor u ligt een nieuwe Van Stolkparkkoerier. Na ruim honderd nummers vonden we het tijd worden om het blad modern vorm te geven. Het bestuur en de redactie formuleerden een aantal wensen waarmee Eveline van den Broek van Noest Ontwerp aan de slag ging. U ziet nu het resultaat. We hopen dat u de nieuwe vormgeving geslaagd vindt. Wilt u er iets over zeggen, laat het ons weten (info@vanstolkpark.nl).

Nog een woord over de kikker, of is het een pad, ons logo.

Te oubollig? Weg ermee? Het dier heeft historische betekenis.

De naamgever van onze wijk, Thomas van Stolk, heeft een link met het dier. 'Een gouden kikker op een groen pompeblad' vormt het logo van Wijkvereniging Van Stolkpark sinds haar oprichting op 18 maart 1974. Dit symbool is ontleend aan het wapen van de Rotterdamse familie Van Stolk. Het is een verwijzing naar het gebied waar de familie oorspronkelijk vandaan kwam, de omgeving van Stolk - plaatselijk bekend als Stolk - in de Krimpenerwaard.

Gezien de verbondenheid met Thomas van Stolk hoort de kikker bij ons. Hij blijft dus, maar wel gestyleerd.

Agenda 2018

Weekend in januari/februari 17:00 uur
zie uw mailbox of onze website voor
Buurtborrel

Zondag 11 maart
CPC Loop, zie nncpcloopdenhaag.nl

Woensdag 4 mei
Dodenherdenking,
Monument Englandspiel, Hogeweg,
zie: denhaag.nl

Zaterdag juni/juli 2018
Buurtfeest

Weekend in januari/februari 17:00 pm
see your mailbox or our website for
Neighbourhood drinks

Sunday 11 march
CPC Walk, see nncpcloopdenhaag.nl

Wednesday 4 may
Commemoration of the dead,
Monument Englandspiel, Hogeweg,
see: denhaag.nl

Saturday june/july 2018
Neighbourhood Party

Water van alle kanten

tekst Jacoba den Drijver-van Rijckevorsel / beeld Hans Wassenaar

Er is overal water. Ahum, waar gáát dit over? Het gaat over het klimaat, over wateroverlast en wat wij zelf in onze wijk kunnen doen nu wij te maken hebben met veel water, heel veel water.

Overheden, bedrijven en particulieren doen er veel aan om de klimaatverandering en de zeespiegelstijging het hoofd te bieden, zodat wij en vooral onze kinderen en kleinkinderen in de toekomst kunnen wonen in een veilig Nederland.

In de jaren 90 van de vorige eeuw steeg het niveau van het rivierwater van de Maas, de Waal en de IJssel in twee achtereenvolgende winters tot hoogten die we niet gewend waren. Huizen stroomden onder, bewoners werden geëvacueerd, de scheepvaart lag plat. Toen kwam het water uit het zuiden (België, de Maas) en het zuidoosten (Duitsland, de Rijn). Het water kan ook uit het westen en het noorden komen (de Noordzee en de Waddenzee). Het water kan zelfs tegelijkertijd uit alle windrichtingen komen én uit de hemel en dan is er nog veel meer wateroverlast.

De ongekende waterhoogten - de klimaatverandering was inmiddels niet meer te ontkennen - markeerden een kentering in onze 'strijd tegen het water'. Tot dan, sinds de Watersnood van 1953, waren de dijken rechte lichamen in het landschap die het water moesten keren. De verandering in het denken was dat het water de ruimte moest krijgen. De grote rivieren zouden worden uitgediept en zogenaamde 'nevengeulen' krijgen; de beken moesten weer meanderen; voor extra wateropvang zouden waterbergingen worden gemaakt; en boeren moesten wijken.

De gedachte die hieraan ten grondslag lag was dat het water niet meer met hoge snelheid naar zee moest stromen. Berekeningen hadden uitgewezen dat dit niet meer verantwoord was, zeker als de westenwind het zeewater ook nog eens naar binnen, tot aan Gorinchem, zou opstuwten.

Inzake de beoogde langzame waterafvoer maakten rijk, provincies, waterschappen en gemeenten afspraken en het rijk startte de publiekscampagne 'Nederland leeft met water'. Onderdeel van het nieuwe beleid, gepropageerd in die campagne, was de regel: 'vasthouden, bergen, afvoeren'. Dat betekent: kijk eerst hoe je het (regen)water kunt vasthouden (sponswerking van de grond), vervolgens waar je het water kunt opslaan (waterberging) en voer het water uiteindelijk pas af. Inmiddels zijn de werken langs de grote rivieren uitgevoerd, de beken meanderen, de Afsluitdijk is hersteld en klaar voor de toekomst (zie ook het 'Icoon Afsluitdijk' van Daan Roosegaarde), de Zandmotor ligt te waken voor de Zuid-Hollandse kust en de Scheveningse boulevard is een waterkering, ook al zie je dat niet. Toch is het klimaat natuurlijk nog niet op orde. En er is alweer nieuw beleid (Nationaal Waterplan 2016-2021 en Deltaprogramma 2018). Bedrijven, particulieren en overheid bedenken plannen en gaan de klimaatverandering daadwerkelijk te lijf door

Groen

tekst Els Fischer / beeld Hans Wassenaar

Kastanjes

Veel kastanjes zagen er deze zomer uit alsof de herfst vroeg was ingetreden. De mineermot was verantwoordelijk voor bruin blad en bladverlies. Door de afgefallen bladeren te verwijderen en eventueel een lijmkranen rond de stam kan schade in volgend jaar mogelijk worden beperkt. In onze omgeving met veel bos is dat overigens nauwelijks een haalbare optie. Voor een solitaire boom in een tuin mogelijk wel.

Straatbomen

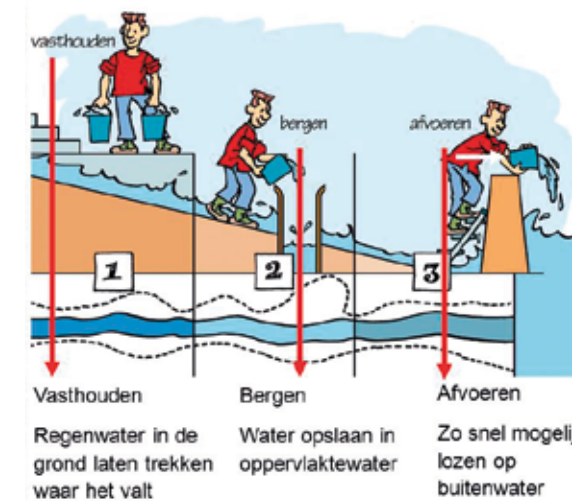
Op veel plekken in onze wijk waar bomen zijn verdwenen door ouderdom, ziekte of storm, heeft de gemeente een aanvang gemaakt met het planten van nieuwe bomen; daarbij wordt aangesloten bij de al aanwezige soorten. Waarschijnlijk zijn ze allemaal geplant wanneer deze Koerier bij u in de bus valt. Dankzij de aandacht van de gemeente zullen opnieuw fraaie bomenrijen ontstaan.

Visie Wijk- en buurtgroen voor stadsdeel Scheveningen

De Visie, waaraan ook door ons bestuur is meegewerkt, zal naar het zich laat aanzien eerstdaags door de gemeenteraad worden vastgesteld. Samenwerking met de beleidsafdeling Groen en met veel wijkverenigingen en belangenorganisaties uit heel Scheveningen heeft gezorgd voor een zeer werkbaar Visie. De straatbomen zijn in feite al direct een uitvloeisel daarvan.

“Vanuit onze comfortzone in het Van Stolkpark kunnen wij ook zelf het nodige doen tegen het water”

de uitstoot van broeikasgassen te verminderen of af te vangen. Maar daarnaast is aanpassing nodig aan de gevolgen van klimaatverandering zoals wateroverlast. De strijd tegen het water houdt echt nog niet op.

Vanuit onze comfortzone in het Van Stolkpark kunnen wij ook zelf het nodige doen tegen het water. Ik noem een aantal kleinschalige maatregelen die u op eigen terrein kunt nemen:

- 1./ Maak een groen dak op schuur of garage (verkoeling, opname CO₂, ontlasting riool);
- 2./ Verwijder bestrating en vervang die door groen; gebruik de grond als een spons (de grond vangt water op, beplanting neemt CO₂ op, goed voor bijen, vogels en vlinders);
- 3./ Gebruik hemelwater in huis (wasmachine, toilet);
- 4./ Plant een boom (1 boom = 10 airco's);
- 5./ Maak een grintkoffer (water stroomt niet over uw bestrating naar lager gelegen burens; water komt niet binnen).

Het Hoogheemraadschap Delfland heeft een Subsidieregeling klimaatadaptatie. U kunt een aanvraag doen voor een bijdrage aan uw project. Zie: www.hhdelfland.nl/inwoner/klimaat-en-water/subsidie-klimaatadaptatie/ik-wil-subsidie. Op de site van het hoogheemraadschap vindt u tips voor klimaatacties op uw terrein of met de straat. Er is ook een subsidie-regeling voor groene daken van de gemeente. Zie: groenedakendenhaag.nl. Voor 'onttegenen' zie: duurzaamdenhaag.nl/projecten/operatiesteenbreek.

Kort nieuws en oproep redactielid

tekst *Jacoba den Drijver-van Rijckevorsel* / beeld *Hans Wassenaar*

Wijkuitvoeringsprogramma 2018

Het stadsdeel Scheveningen stelt periodiek een Wijkprogramma op waarin acties staan om het leven in de verschillende wijken van het stadsdeel aangenamer te maken, te weten leefbaarheid en veiligheid. Per jaar is er dan een Wijkuitvoeringsprogramma. Voor het jaar 2018 heeft het bestuur van de wijkvereniging bij het stadsdeel de aandacht gevestigd op de ongelijke bestrating van de trottoirs, op fietswrakken, overlast van bouwplaatsen, afval en vandalisme.

Crowne Plaza Promenade

Het Promenadehotel heeft na het vertrek van Boudewijn Martens een nieuwe general manager gekregen, de heer Patrick Aarsman.

Englandspiel

Op 4 mei vond weer de traditionele herdenking plaats van het tragische lot van de geheim agenten die in de Tweede Wereldoorlog zijn omgekomen in het kader van een schimmenspel tussen de Britse en de Duitse geheime dienst. Ook deze keer werden kransen gelegd door verzetslieden, nabestaanden, autoriteiten, militairen, de Haagse Weerbaarheid en Wijkvereniging Van Stolkpark. Leerlingen van het VCL legden een krans bij het beeld van Icarus aan de Hogeweg en hielpen anderen bij het leggen van hun krans. Na de plechtigheid was men welkom in het Promenadehotel voor koffie en thee.

Seniorengids Welzijn Scheveningen 2017

Welzijn Scheveningen geeft jaarlijks een gids uit met informatie over wonen, financiën, vervoer, vrije tijd, ondersteuning en zorg. Voor de vrije tijd zijn er velerlei activiteiten/lessen in te vinden, zoals boetsen, tekenen en schilderen, verscheidene talen, sport, bridge enzovoort. Zie: welzijnscheveningen.nl/doc/seniorengids2017.pdf

Schoonmaak

In onze wijk is een schoonmaakclub actief, die enkele keren per jaar het bosje tussen de Kanaalweg en het Shell-benzinestation schoonmaakt. Deze keer was dat op 16 december jl. Het bosje is nu weer schoon! Onze dank aan de schoonmakers, aan de deelgemeente die wederom zwerfvuilgrijpers, handschoenen en vuilniszakken ter beschikking stelde, en aan Starbucks voor de koffie na afloop.

Luzac Lyceum

Na de kerstvakantie gaat Luzac verhuizen van Parkweg 9 naar de binnenstad. Over de toekomst van nummer 9 is nog niets bekend.

Nieuw restaurant aan de Rusthoekstraat

Al jarenlang waren er op de hoek van de Kanaalweg en de Rusthoekstraat restaurants van verschillend pluimage. Sinds begin oktober is er nu een Italiaan neergestreken: Gran Tour in Italia. Bij het lezen van de kaart waant u zich al in Italië. Het restaurant is open vanaf 16.00 uur (maandag gesloten).

Herdenking Capitulatie Japan

Bij het Indië-monument aan de Waterpartij werd op 15 augustus herdacht dat op die datum in 1945 Japan capituleerde, waardoor ook in voormalig Nederlands-Indië een einde kwam aan de Tweede Wereldoorlog. Bas de Roos, leerling van het VCL, hield een voordracht. Hij sprak over gevoelens van onveiligheid en elkaar de hand reiken.

Oproep nieuw redactielid Van Stolkparkkoerier

De redactieleden Hans Wassenaar en Joyce Fredriks hebben besloten hun tijd in te zetten voor andere bezigheden. Daarom zijn we op zoek naar een nieuw redactielid. Wij spreken graag met een enthousiaste wijkbewoner die in het bijzonder de foto's en illustraties verzorgt. Meld u voor informatie bij Andrea van Amerongen, andreavanamerongen@gmail.com, of Jacoba den Drijver, dendrijverv@kpnmail.nl.

Oom Harry

tekst en beeld *Cor Gout*

Omdat hij het hoofd was van een warm bevriend gezin mocht ik hem 'Oom Harry' noemen. Een echte oom was hij dus niet, Harry Dénis, en om redenen die ik hieronder zal weergeven, bleef het 'Oom' er bij mij ongemakkelijk uitkomen.

Toch was de kennis aan Oom Harry iets om trots op te zijn. Harry Dénis was als ex-(record-) voetbalinternational en sportcoryfee uitgegroeid tot een nationale figuur. Tijdens zijn eerste interland, Nederland-Zweden, op 9 juni 1919 op Het Nederlandsche Sportveld aan de Amstelveenschenweg in Amsterdam gespeeld (uitslag: 3-1), manifesteerde hij zich, naar het schijnt, als een routinier. In de vijfenvijftig interlands die daarop volgden faalde hij nooit. Bij zijn internationale afscheid in 1930 was hij al een monument. Van vlees en bloed.

Een standbeeld in enige materie is nooit voor hem opgesteld. Wel werd er een straat naar hem vernoemd, aan de rand van het Parnassiacomplex Bloemendaal, gelegen in het bos achter de Monsterseweg, op een kilometer afstand van het oude dorpscentrum van Loosduinen, een gebied waarmee de typisch Haagse Harry in zijn glorietijd (toen Loosduinen nog een zelfstandige gemeente was) nauwelijks voeling zal hebben gehad. Er zijn een paar toevallige overeenkomsten tussen de steile villa's aan de Harry Dénisstraat, aan het gezicht onttrokken door hoge heggen, en zijn eigen woonhuis in Scheveningen, op de hoek van de Kanaalweg en het Van Stolklaantje, dat door omwonenden nog altijd het

moordenaarslaantje wordt genoemd vanwege de stilte en het pikkedonker waarin het zich hult bij nacht en de horror die het dan biedt aan passanten die vanaf de Kanaalweg naar het achterliggende Van Stolkpark doorsteken. Het plaatsje dat de entree vormde tot Oom Harry's huis bevond zich aan dat laantje, achter een breed witgeverfd houten hek, dat aanhing tegen een scheef op het perceel geplaatste garage, waarin Oom Harry zijn cedergroene Borgward stalde. Naast de ligging aan de rand van een bos is er nog een overeenkomst tussen Oom Harry's woning en de huizen in de Harry Dénisstraat: die van de afscherming. In de loop van de jaren '50 liet Oom Harry de tuin van zijn huis omheinen met houten schotten. Toen ze er eenmaal stonden, klaagden de buurtbewoners steen en been, omdat het vrije uitzicht op het charmante, chalèt-achtige huis vrijwel geheel was weggenomen. Waarom zou iemand die bekend stond om zijn goede smaak dat doen? Er was een dubbele reden. In de jaren vijftig was Harry Dénis nog altijd een bekende Hagenaar en veel dagjesmensen kozen zijn huis uit als bedevaartsoord. Dat was vooral vervelend in de zomer, wanneer zijn vrouw Kitty lag te zonnen op het plateau voor de openstaande deuren naar de tuin.

Ik was vertrouwd met Huize Dénis, de ménage die behalve uit Oom Harry en Tante Kitty bestond uit de zonen Rob en Peter, dochter Renéetje, het vriendinnetje van mijn oudere zuster, juffrouw Pieta, het interne dienst- en kindermisje, en de hond Dinky, een allervriendelijkste boxer.

Een enkele keer, wanneer mijn zusje bij Renéetje ging spelen, mocht ik mee naar het huis achter de schotten, maar Oom Harry trof ik er sporadisch. Meer kans om een indruk te krijgen van zijn doen en laten had ik wanneer ik hem met mijn vader tegenkwam op straat en beide mannen aan de praat raakten, of wanneer hij bij ons thuis op bezoek kwam en ik een excuus vond om de salon binnen te glippen. Mijn vader en oom Harry konden goed met elkaar overweg. Het was geen ouwejongens-krentenbrood, maar hun conversatie verraadde wederzijds respect.

De gespreksonderwerpen waren voornamelijk: muziek, architectuur en stadsplanologie. Nooit voetbal. Mijn vader kon niet, Oom Harry wilde niet: voor hem was het voetbal passé.

Wat was daarvan de reden? Ik vroeg het aan een paar echte en onechte ooms die Harry Dénis nog hadden zien spelen of in ieder geval zijn carrière hadden gevolgd. Enkelen van hen noemden de 'Uruguese kwestie' als mogelijke oorzaak van het zwijgen.

Die kwestie lag als volgt. Voor de Olympische Spelen van 1928, in Amsterdam, had het Nederlands elftal in de eerste ronde de grote favoriet Uruguay geloot. Bij de vorige Spelen, in 1924 in Parijs, hadden deze twee elftallen ook tegen elkaar gespeeld en die krachtmeting was Dénis slecht bevallen. Ruw en geniepig hadden de Uruguezen gespeeld. En voor die onsportiviteit moesten de Zuid Amerikanen in Amsterdam maar eens flink boeten. Naar verluidt zette aanvoerder Dénis zijn manschappen op tot hard spel, verbood hij spil Massy de hand van een Uruguees 'aan te pakken' nadat beide spelers in botsing waren gekomen en 'vergat' hij in de rust het vaantje mee te nemen dat de aanvoerder van Uruguay hem bij de toss had overhandigd en dat hij vervolgens met een minachting gebaar in het doel van zijn keeper Van der Meulen had gedeponeerd. Er volgden kritische stukken in de pers, er bleek gelekt vanuit het Nederlands elftal, de bond gelastte een onderzoek, Dénis schreef een brief, waarin hij zijn gedrag vergoelijkte en de NVB (Nederlandsche Voetbal Bond) accepteerde die verklaring voetstoots: de zaak was afgedaan. Hier en daar viel het woord 'klassejustitie'. Zelfs De Corinthian, het orgaan De Nederlandse Corinthians, een belangenvereniging van eliteclubs die sinds 1922 bestond en het 'zuivere amateurisme' propageerde, laakte deze gang van zaken. Pijnlijk daaraan was dat Dénis de idealen van deze club fervent uitdroeg.

De opvliegendheid die Oom Harry ten opzichte van de Uruguese spelers ten toon had gespreid kwam mij niet geheel onbekend voor. Ogenschijnlijk de rust zelve kon hij plotseling, vaak om schijnbaar onnozele redenen, uit zijn

slof schieten. 'Zijn tinka's spelen dan op,' zei mijn vader, goedgevoelend refererend aan het stroompje Indisch bloed dat door zijn aderen vloeyde.

Wanneer het op een doordeweekse ochtend hard regende telefoneerde Renéetje naar ons huis om te zeggen dat mijn zusje en ik mee naar school konden rijden met de Borgward. Oom Harry reed dan voor. Omdat de meisjes samen achterin wilden kwam ik naast de bestuurder te zitten. En daar deed ik alles fout wat ik in Oom Harry's oren en ogen maar fout kon doen. Allereerst neuriën. Dat deed ik nu eenmaal in auto's, maar voor die gewoonte had Oom Harry geen begrip: 'Wil je me gek hebben,' snauwde hij me toe, 'het is zo'n klein stukje naar jullie school en dan nog kun je dat zoemen niet laten!' Een nog grotere wandaad was het tekenen van poppetjes in de wasem op de voorruit van de auto. De Borgward was een elegante wagen, maar niet in al zijn functies even volkomen. Zo kwam de raamventilatie na het starten van de motor maar langzaam op gang, wat betekende dat je een korte poos door beslagen ruiten moest turen. En dan kon ik het niet laten mijn wijsvinger op de ruit te drukken en een poppetje te tekenen. De eerste keer dat ik dat deed legde de bestuurder mij korzellig uit wat het effect van mijn tekenkunst zou zijn nadat het vocht was gecondenseerd. De tweede keer gaf hij me een ferme tik op mijn vingers. Wie niet horen kon, die moest maar voelen.

De kwestie Uruguay zal Oom Harry niet lekker hebben gezeten, zoveel is zeker. Maar of dit incident zijn zwijgen over het voetbal geheel en al kan verklaren is zeer de vraag. Per slot van rekening is hij in 1953 nog toegetreden tot de keuzecommissie van de NVB, waarin hij zich opstelde als een pleitbezorger voor technisch spel en begrip toonde voor pure individualisten als Abe Lenstra: 'Wil Abe alleen maar linksbinnen spelen? Welnu, dan speelt hij linksbinnen. En we maken hem aanvoerder ook.' Van wrok of brouillage leek dus geen sprake. De oorzaak van het zwijgen lag dieper.

Later, nadat ik veel over de voetballer Dénis had gelezen, met diverse mensen over hem had gesproken en nog eens helder had nagedacht, kwam ik tot de volgende slotsom: hij had een solide carrière opgebouwd als civiel ingenieur en wilde daaraan zijn respect ontfangen, hij had

geen last van nostalgie en, wat het belangrijkste was, hij haatte het betaalde voetbal.

Natuurlijk heb ik geprobeerd Oom Harry's stilte te doorbreken. Wanneer ik dan eens over mijn geliefde sport begon, zei hij alleen: 'Als je wat wilt bereiken in het voetbal moet je hard trainen en jezelf bij de kraag vatten. Daarom moet je naar een goede club.' Hij bedoelde daarmee HBS, maar aan die club wilde ik nu juist niet. Hoe luider Oom Harry over zijn carrière zweeg, des te nieuwsgieriger werd ik. Gelukkig kon de Raad van Echte en Onechte Ooms mij ook over dit facet van Oom Harry's voetbalcarrière bijlichten.

Als ik mijn raadgevers mocht geloven, waren er sinds de dagen van Dénis in Nederland geen backs meer geweest die zijn kwaliteit ook maar benaderden. Backs zijn over het algemeen geen technisch verfinde spelers, maar Dénis was dat wel. Hij kon één, twee man uitspelen en vervolgens een goede, strakke, pass verzenden. Verdedigend pakte hij ballen af zonder daarbij overtredingen te hoeven maken. Dat kwam doordat hij altijd de bal in het oog hield en bovendien beschikte over een perfect getimede sliding. Maar ook aanvallend was hij sterk. Lang voordat iemand van het begrip 'aanvallende vleugelback' had gehoord, stoomde hij mee op langs de rechterzijlijn om de bal ver op de vijandelijke helft op te eisen, nog even op te drijven en hem vervolgens in een fraaie boog voor het vijandelijk doel te brengen. Een baanbreker was hij. Ook op tactisch vlak, want als eerste in Nederland regisseerde hij de buitenspelval, in zijn club HBS in samenwerking met Hans Vermetten, in het Nederlands Elftal met Hans Tetzner van Be Quick of ook weer met Vermetten. Een blik opzij, de duim langs de broek omhoog en dan het stapje naar voren. Woedend waren de tegenstanders, woedend waren hun supporters: dit was toch geen fair-play? Dit waren lage streken!

Precies halverwege ons huis en de woning van Oom Harry bevond zich in het bos een open plaats. Daar werd druk gevoetbald, vooral door de jongens van Don Bosco, een wezen- en half-wezen-internaat op de hoek van de Scheveningseweg en de Kanaalweg. Maar wie er ook speelden en wanneer er ook maar werd 'gemetst', ik was erbij.

Het kwam regelmatig voor dat Oom Harry voorbij kwam met zijn hond Dinky. Juist op die momenten probeerde ik de show te stelen. Door hem goed gevonden, nee goedgekeurd te worden, dat was wat! Maar ik wilde meer. Ik wilde dat hij zich zou bekennen tot zijn grote liefde van weleer, ik wilde in hem op zijn minst één keer de grote voetballer zien.

Op een namiddag speelden we weer op de open plek. Het team waarin ik speelde verdedigde het doel aan de kant van Oom Harry's huis. Vanuit mijn ooghoeken zag ik hem naderen. Er kwam een bal in mijn richting en in plaats van uit te pakken met een fraaie pass of dribble produceerde ik per-ongeluk-express een mistrap die zodanig afzwaaide,

dat de bal precies voor de schoenen van de ex-international belandde. Daar lag de oranje plastic bal. Vlak voor de rechter van een paar soepele instappers, bruin met gevlochten spiegels. De stilstaande wandelaar moest wat doen, want niemand maakte aanstalten de bal op te halen. Het oranje monster met de handen oprapen en teruggooien zou zijn eer te na zijn. Een dergelijke handeling zou neerkomen op vaandelvlucht. Dus schopte hij de bal, met een rustige, 'mooie' trap, binnenkantvoet, precies in mijn richting. Maar meer nog dan op zijn balbehandeling lette ik op zijn gelaatsuitdrukking. Die was en bleef vlak, bijna koud, alsof de actie niet plaatsvond, niet had plaatsgevonden en ook nooit had kunnen plaatsvinden. Maar ik dacht: je liegt, ouwe boef, je houdt me voor de gek, je hart ging zoëven een paar klopjes per minuut sneller! Doe nu maar niet net of er niets gebeurd is! Wacht maar af, de volgende keer in je Borgward dan neurie ik je dol en wijsvinger ik je voorruit helemaal, helemaal vol!

Terug uit Tanzania, begin van een vriendenstichting

tekst en beeld Jonas Rosenstok

Mayke en Jonas Rosenstok-Franssen en hun dochter Febe keerden vorig jaar terug naar Nederland, na drie jaar in een ziekenhuis op het platteland van Tanzania te hebben gewoond en gewerkt. Bij terugkomst huurden ze een appartement op de Van Stolkweg en hebben daar bepaald geen spijt van; ze genieten van de groene, rustige omgeving. Hun tweede dochter, Imara, werd in Nederland geboren. Drie vragen over hun ervaringen en hun toekomst.

Waarom gingen jullie naar Tanzania?

Mayke: Toen ik basisarts werd dacht ik dat ik gynaecoloog wilde worden. Ik vond de verloskunde erg leuk maar de rest viel me wat tegen. Toen ben ik tropenarts geworden. Ik kwam met Stichting Tweega Medica in contact (www.tweegamedica.com) en kreeg een plek aangeboden in Haydom, Tanzania, ongeveer 250 km van Arusha.

Jonas: Ik woonde m'n middelbareschooltijd in Kenia en toen Mayke over Tanzania begon te praten had ik een sterke reactie: ik wil mee. Terug naar Oost-Afrika, die regio als volwassene ervaren.

Wat heeft je daar professioneel het meest geraakt?

Mayke: De eerste periode moest ik erg wennen aan de lokale cultuur en de andere opvattingen over patiëntenzorg en naastenliefde. Na een tijd leer je om voorbij je Nederlandse normenkader te kijken en dan begin je toegevoegde waarde te krijgen. Het tofste vond ik dat het bestuur me na ongeveer anderhalf jaar vroeg of ik een spoedeisende hulp voor het ziekenhuis wilde oprichten, een mooi en leerzaam project.

Jonas: Ik kwam in het bestuur van het ziekenhuis met de taak om de fundraising vlot te trekken. De Noorse overheid had zich teruggetrokken omdat het ziekenhuis al driekwart jaar de verplichtingen niet nakwam (wegens ziekte van de Noorse directeur). In het jaar dat volgde keerde het vertrouwen maar mondjesmaat terug, totdat we de medische kwaliteit van het ziekenhuis lieten

doorlichten. Toen bleek dat we met kop en schouders boven het Tanzaniaanse maaiveld uitstaken ging het ziekenhuis uitleggen hoe het dat klaarspeelde. En toen een jonge bevlogen Tanzaniaanse chirurg waarnemend directeur werd stond het ziekenhuis er ineens weer ijssterk voor. Ik vond het geweldig om van die spannende tijd deel uit te maken.

Hoe is het om weer terug te zijn in Nederland?

Mayke: ik werk nu op de SEH (Spoedeisende Hulp) van het Westeinde en Bronovo. Het was even wennen om weer strak geprotocolleerd te werken. En ik denk weleens "waar gaat dit over?" als ik weer eens een patiënt met een brandblaartje op zijn duim zie. Nu de winter weer komt denk ik vaker terug aan ons heerlijke bestaanje daar. Maar het is ook fijn om weer onder m'n vrienden in Nederland te zijn, en geen vreemdeling te zijn.

Jonas: Het heeft me even tijd gekost om dezelfde werkdrive terug te vinden die ik daar had. Inmiddels werk ik aan een start-up-ideetje op gebied van gezondheidszorg, Tanzania en blockchain, dat m'n bloed weer harder doet stromen. En ik heb onlangs met twee voorgangers een vriendenstichting voor het ziekenhuis opgericht (www.haydom.nl). Ik merk dat ik me nog steeds voor het ziekenhuis wil inzetten. Het heeft ook echt wat te bieden, het is een relatief professionele organisatie met goede moeder- en kindzorg, sterke onderzoeksfaciliteiten en het staat in het midden van een rurale Afrikaanse patiëntpopulatie. In mijn ogen een sterke combinatie.

Buurtfeest 2017

tekst Paola Crone / beeld Hans Wassenaar

Op 17 juni jl. vond voor de elfde maal het Van Stolkpark-buurtfeest plaats. Net als de andere jaren weer op het pleintje aan het Thomas van Stolkplein. De organisatie was in handen van Bas Brand (muziek), Eewoudt Post, Paola Crone en Willem Zuidema, Petri van Hal en Peter te Koppele en Liliane van Heijningen en Martin Hogendoorn.

Om 3 uur 's middags begon het feest met koffie en thee voor met name de bewoners van verzorgingshuis Duinrust. Met de hulp van buurtkinderen werden de ouders begeleid naar het plein, waar zij gezellig koffie en thee dronken met andere buurtbewoners. De bewoners van Duinrust hadden zelf voor lekkere hapjes gezorgd.

Hierna konden de kinderen en pubers op straat spelen. Dit jaar waren vooral het knotshockey en de hooverboards erg populair bij de pubers en het enorme springkussen-kasteel bij de wat jongere kinderen. Ook waren er verschillende knutselactiviteiten.

Traditiegetrouw namen bijna alle aanwezige buurtbewoners deel aan de Pub-quiz die werd geleid door Aart van der Meij en Bernard Ledeboer. Daarna was het tijd voor het eten, verzorgd door Queen of New York; hamburgers met heerlijk vlees en lekkere salades. Natuurlijk waren er weer mooie toetjes dankzij de traditionele 'toetjeswedstrijd' waar wederom veel buurtgenoten aan hebben meegedaan.

Al met al is het fantastisch dat het ieder jaar weer lukt om een gezamenlijk buurtfeest te organiseren waar oude en nieuwe buurtbewoners elkaar treffen en nader tot elkaar komen. De geweldige muziek van Bas Brand maakte het geheel af. Hulde en dank aan de organisatoren.

En daarnaast aan de vrolijke bewoners, het weer en de sponsors, te weten de gemeente Den Haag, Henri de Jong Tuinen, Luzac Lyceum, Facultatieve Media Groep, Fiszbajn en Blanksma Bouw, de aannemer van het VCL.

Het volgende buurtfeest in zomer 2018 (juni of juli) wordt georganiseerd door Suki en Ahmed Hammoudan, Aukje en Erik Kramer en Ariane en Ludolf Rasterhoff-Heenemen.

Starbucks, internationale koffie in Scheveningen

tekst *Jacoba den Drijver-van Rijckevorsel* / beeld *Hans Wassenaar*

Wij spraken met Joost Schook, de manager van de Starbucks-vestiging bij de Shellpomp. Joost, dank je wel voor het interview en de lekkere koffie.

Joost, Starbucks zit hier intussen al twee jaar. Hoe kwamen jullie ertoe je hier te vestigen?

Starbucks en de ondernemer van deze locatie zagen de commerciële mogelijkheid van deze plek. En tot dan toe kon je bij deze Shellpomp nog geen koffie krijgen.

Wie zijn jullie klanten?

Er zijn hier veel kantoren, dus kantoorpersoneel komt 's morgens of tussendoor iets drinken of koffie halen. De vele buitenlanders van de internationale organisaties en de hotelgasten van de overkant kennen Starbucks al en vinden het prettig in een vertrouwde omgeving te komen. Ook voorbijgangers en klanten die komen tanken willen de dag met lekkere koffie of een ontbijt beginnen. Verder zien we hier scholieren die deze relaxte plek wel waarderen. Dat geldt inmiddels ook voor de mensen uit de wijk en hondenbezitters die tijdens het wandelen langskomen.

Hebben jullie wereldwijd dezelfde koffie?

Ja, dat is zo. De formule is dat iedere Starbucks waar je ook bent, dezelfde producten heeft. We wisselen een paar keer per jaar het soort koffiebonen; daarbij wordt gelet op het seizoen. Nu hebben we onze koffie bijvoorbeeld aangepast aan de kerstsfeer. Ook onze broodjes, salades en cakes zijn wereldwijd hetzelfde, maar voor ons worden ze in Nederland gemaakt.

Het is hier schoon, hoe doe je dat?

Het is mijn taak erop toe te zien dat deze Starbucks er tiptop uitziet. Het moet opgeruimd en schoon zijn en niets mag kapot zijn. Ook ons personeel is representatief en voorkomend. Ze proberen de vaste klanten te kennen. Ze krijgen een training van Starbucks. En van tijd tot tijd voert Starbucks controles uit, want we letten allemaal op de kwaliteit.

Plannen

tekst *Els Fischer* / beeld *Caroline de Jong-Boon*

Madurodam

De gemeente heeft ingestemd met de voorgenomen uitbreiding van Madurodam. Deze uitbreiding gaat ten koste van een deel van het aangrenzende bos, maar is beperkt gebleven tot ca. 0,6 ha en gebonden aan strikte voorwaarden, vastgelegd in een Planuitwerkingskader (PUK). Samen met enkele andere wijkverenigingen heeft Wijkvereniging Van Stolkpark een convenant met Madurodam gesloten waarin Madurodam zich verplicht in de toekomst geen verdere uitbreiding in het groen te plegen ('200 jaar niet uitbreiden in het groen'). Tevens wil het bestuur betrokken blijven bij de uitwerking en uitvoering van de uitbreiding. Helaas was het onvermijdelijk om water in de wijn te doen; daardoor is een ernstiger aantasting van het bos voorkomen.

Ver-Huëllweg

In het kader van de groencompensatie voor Madurodam heeft de wethouder zonder overleg besloten de Ver-Huëllweg af te sluiten. Het bestuur vindt dit een ondoordacht besluit en probeert met omringende belangengroepen een betere, breed gedragen, oplossing te bedenken. Zij hebben zich gezamenlijk tot de wethouder gewend met een verzoek tot het instellen van een projectgroep.

Tramlijn 1

De wijkvereniging heeft deelgenomen in de klankbordgroep voor de vernieuwing van de tramsporen. Het was een langdurig voorbereidingsproces waarbij de verschillende mogelijkheden zijn bekeken. Op 12 oktober jl. heeft de gemeenteraad besloten de tramsporen te vervangen, omdat de rails verzakken en de trams nu al langzamer moeten rijden. Als er niets aan wordt gedaan zullen er straks geen trams meer mogen rijden. De HTM heeft de wethouder verzekerd, dat als het werk eind 2018 wordt gestart, er daarna weer gereden zal kunnen worden over de Scheveningsweg.

De lindes tussen de Teldersweg en Scheveningen Dorp zullen kunnen blijven staan. De kastanjes tussen het Vredespaleis en de Teldersweg zijn grotendeels ziek. De zieke bomen worden gekapt en vervangen; de gezonde kastanjes worden verplant. Voor de wijkvereniging is een goede ov-verbinding belangrijk, evenals het behoud en zo nodig terugbrengen van de beeldbepalende bomenrijen langs de Scheveningsweg en de trambaan. De voorgestelde constructie wordt zodanig, dat bij latere werkzaamheden de bomen kunnen blijven staan.

Visie Westbroekpark en Scheveningse Bosjes

De Denktank voor dit gebied heeft deze zomer een Visie naar buiten gebracht voor een ontwikkeling in de komende decennia. De bedoeling is dat het gebied aantrekkelijker wordt en dat de twee delen met elkaar worden verbonden, bijvoorbeeld door middel van een 'overkluizing' van de Teldersweg. Hoewel de procedure om tot die Visie te komen ons niet beviel - de omringende wijken werden niet direct bij de totstandkoming betrokken - kan het bestuur zich vinden in de meeste hoofdpunten. Om de vinger aan de pols te houden heeft het bestuur ingesproken bij de raadscommissie Leefomgeving. De voorstellen van enkele raadsleden om het aantal evenementen in het park te vergroten deden ons besluiten ook bij de raad in te spreken. Wij vinden dat met twee festivals het normale gebruik van het park al genoeg wordt beperkt en dat de overlast voor het groen en de omwonenden genoeg is. De raad heeft op 23 november besloten de Visie te volgen en het aantal evenementen niet uit te breiden. Het bestuur houdt het vervolg nauwgezet in de gaten en onderneemt zo nodig actie. Het is immers raadzaam bij de Visie betrokken te worden en inspraak te hebben bij de planvorming en de uitvoering.

Bouwen & Breken

tekst Els Fischer / beeld Hans Wassenaar

Meer woningen in de wijk. Momenteel en binnenkort vindt in de wijk een flink aantal bouwactiviteiten plaats, waarbij kantoorpanden worden getransformeerd tot woningen. Het aantal woningen in de wijk neemt toe en daardoor de verkeers- en parkeerdruk waarschijnlijk ook. Gegeven onze doelstellingen, behoud van het karakter van het Van Stolkpark en bevordering van een goed leefklimaat, volgt het bestuur alle bouwactiviteiten nauwlettend. De belangrijkste zaken die nu spelen zijn de volgende.

Van Stolkweg 8-10

Aan Steengoed Partners BV is vergunning verleend hier zes woningen te realiseren. Ten aanzien van de uitvoering zijn er meerdere plannen, die ons inziens op enkele punten niet passen binnen het karakter van de wijk. De verleende vergunning liet parkeren op straat toe voor (ten minste) zes auto's van de toekomstige bewoners. Een ongewenste ontwikkeling, waartegen bezwaar is gemaakt. Alle huidige bewoners van het Van Stolkpark worden geacht op eigen terrein te parkeren als er een inrit of garage is. Voor nieuwe bewoners zou dezelfde regel moeten gelden. In de beheersverordening staat ook dat op eigen terrein moet worden geparkeerd. Intussen is ook een aanvraag voor een ondergrondse garage ingediend. De Welstandscommissie had terzake kritiekpunten, met name tegen de onvoldoende hoogte van gronddekking op de garage, het ontbreken van een echte tuin en de hellingbaan naar de garage. Door overleg met de omwonenden en hopelijk met de ontwikkelaar is een mogelijk aanvaardbare oplossing inzake het parkeren te vinden, die niet leidt tot rechtsongelijkheid.

VCL (Van Stolkweg 35)

De ruwbouw is bijna halverwege. Wanneer in hetzelfde tempo wordt doorgebouwd zien we de leerlingen van het VCL na de herfstvakantie van 2018 weer door onze straten fietsen.

CPB (van Stolkweg 14)

Urban Interest heeft een vergunning gekregen om het pand te transformeren naar 41 woningen en een dakopbouw van 3 woningen. Ons verzet tegen de plannen en tegen het indienen daarvan in onderdelen heeft ten minste geresulteerd in een mooiere vormgeving. Op dit moment ziet Urban Interest ervan af om woningen op de garage te bouwen. Men gaat geen gebruik maken van in-/uitritten aan de Kanaalweg. Wel zullen er bomen worden vervangen. Men zal parkeren op eigen terrein. De omringende tuin zal opnieuw worden ingericht. Helaas hebben we daarvoor nog geen voorstellen gezien.

Parkweg 2-4

Prudentia Vastgoed verbouwt de dubbele villa tot 6 appartementen en heeft daarbij goed overleg gehad met de wijkvereniging en de direct omwonenden. De verwachting is dat het project in 2018 wordt afgerond. Parkeren vindt grotendeels plaats op eigen terrein.

Van Stolkweg 16

De eigenaar heeft vergunning aangevraagd om het zadeldak te veranderen in een mansardekap en een uitbouw aan de achterkant te realiseren ten behoeve van het vernieuwen en vergroten van de appartementen. Hier heeft de Welstandscommissie aanbevelingen gegeven. De wijkvereniging is bezorgd over schade aan de kapitale kastanjeboom achter het pand.

Duinrust (Duinweg 35)

Duinrust gaat verhuizen en het pand krijgt een andere bestemming. De gemeente heeft een Planuitwerkingskader (PUK) opgesteld voor een nieuwe bebouwing of voor verbouwing tot woningen. Een nieuw punt daarin is de verplichting tot overleg met omwonenden/de wijkvereniging, een goede ontwikkeling. Inmiddels is het complex verkocht aan de Haagse investeringsmaatschappij Quadrigo BV.

Paddenstoelen in het schoonmaakbosje

tekst en beeld Hans Wassenaar

Ging mijn vorige artikel over de buizerd en het roodborstje, nu ben ik op zoek gegaan naar de paddenstoel in 'ons' schoonmaakbosje (van Kanaalweg tot Prof. B.M. Teldersweg). Ik word daarbij niet gehinderd door enige vorm van kennis op dit gebied. Ik geef mijn mening graag voor een betere. Wel meen ik te weten dat ze doorgaans niet eetbaar zijn en zelfs giftig.

Waar komt toch die naam paddenstoel vandaan? Geen pad gezien, behalve dan in het logo van de wijkvereniging. We lazen op internet: 'Vroeger vonden mensen paddenstoelen maar vreemde, enge dingen. In één dag kon het hele bos vol staan met die gekke gekleurde hoedjes. Paddenstoelen werden daarom snel in verband gebracht met magische verhalen. Kabouters zouden in paddenstoelen wonen, en heksen zouden paddenstoelen gebruiken voor hun toverdrankjes. Ook geloofden mensen dat de voetstappen van de duivel vol groeiden met paddenstoelen.'

De naam voor de paddenstoel is ontstaan uit deze magische wereld. Padden waren de huisdieren van heksen en tovenaars. En als die padden moe waren, dan rustten ze uit op hun eigen stoelen in het bos: paddenstoelen.' (Bron: Marianne Rouwendal-Tollenaar/MRTfotografie, www.mrtfotografie.nl. Zij fotografeert onder meer planten)

Bijgaand twee foto's van paddenstoelen die ik na lang zoeken kon vinden in ons bosje. Het is wat lastig zoeken naar de naam van de paddenstoelen op de foto's. Er zijn 4000 soorten in Nederland. Ik vermoed dat de paddenstoel op steeltje een parasolzwam is. En op de andere foto zou het ook gaan om een zwam. Om precies te zijn: een vlooiwaaier tegen de boomstam aan.

Al dat gezwam.....

